

Het Huisgezin te Bethanië

Hoofdstuk 3 : Maria

Maria van Bethanië – wat een reeks van aangename en liefelijke gewaarwordingen en indrukken knoopt zich vast aan deze naam! Wie voelt zich niet aangetrokken tot de stille vroomheid van deze discipelin van de Heer! Hoe rustig was zij. Geen overhaast of druk gedrag vindt men bij haar. Zij was vol begeerte om te leren en zij was een voortreffelijke leerling. Beter dan alle anderen wist zij in de gedachten en voornemens van de Heer door te dringen. Zij wachtte haar tijd af; zij deed niets zonder de overtuiging in de weg van de Heer te zijn, en op het juiste ogenblik diende zij de Meester. Hoe innig was zij aan de Heer Jezus verbonden! Hoeveel schoonheid en heerlijkheid vond haar ziel in Hem! Altijd was zij dicht bij Hem. Voor Hem liet zij alles staan. Zij genoot van Hem. En de Heer Jezus voelde zich wederkerig ook tot haar aangetrokken. Wij kunnen wel veronderstellen dat Maria als het ware de magneet was die Hem telkens naar Bethanië trok. Het huis van Martha was voor de Heer Jezus niet alleen een plaats van lichamelijke rust, maar ook van geestelijke verkwikking, want daar vond Hij een ziel die in Hem haar alles gevonden had, en aan wie Hij Zich geheel kon openbaren. Was het gesprek met de Samaritaanse vrouw een liefelijke spijs voor Zijn ziel (Joh. 4:32,34), hoeveel te meer zal Maria's belangstelling in Zijn Persoon een verkwikking geweest zijn voor Zijn hart.

Wat een onderscheid tussen de bedrijvige Martha en de stille Maria! Wie in het huisgezin te Bethanië had vertoefd, zou oppervlakkig gezien, Martha boven Maria hebben gesteld. Martha was toch de hoofdpersoon in huis, Maria nam de tweede plaats in. Martha trad steeds op de voorgrond, Maria trok zich bescheiden terug. Vol ijver is Martha aan het dienen, terwijl Maria stil zit te luisteren. Maar... schijn bedriegt. Hoewel Martha meer de aandacht tot zich trekt, is Maria toch zeker onze aandacht dubbel waard. Al is zij niet de hoofdpersoon in huis, zij is toch, in geestelijk opzicht, de meerdere. Hoewel het huis in Bethanië Martha's huis wordt genoemd, wordt over Bethanië zelf gesproken als van 'het dorp van Maria en haar zuster Martha' (Joh. 11:1). En zeker, hoeveel voortreffelijks wij ook bij Martha gevonden hebben, in de schaduw van Maria kan zij niet staan. In hun geestelijk leven verschillen zij hemelsbreed.

Dit is wel merkwaardig. Ieder die enigzins de gemeenschap van de heiligen kent en smaakt, zal hebben opgemerkt dat er een groot onderscheid bestaat in geestelijk leven onder de gelovigen. De één is veel verder gevorderd in kennis en geloof dan de ander; de één heeft meer liefde dan de ander, is nauwgezet, geestelijker, meer gescheiden van de wereld, nederiger. Dit is in de eerste plaats allerm minst het gevolg van verschil in onderwijs, leiding of omgeving; men vindt dit onderscheid vaak bij gelovigen die in dezelfde omgeving en onder dezelfde leiding zijn, en die hetzelfde onderwijs genieten.

De zusters te Bethanië zijn hier een duidelijk bewijs van. Waren zij niet in dezelfde omgeving? Verkeerden zij niet in dezelfde omstandigheden? Ontvingen zij niet beiden de Heer Jezus in hun huis? En toch – wat een onderscheid tussen die twee! Martha bekommerde en verontrustte zich over vele dingen, Maria had het goede deel uitgekozen. 'Martha, Martha, gij zijt bezorgd en verontrust over vele dingen; maar één ding is nodig, doch Maria heeft het goede deel gekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen' (Luk. 10:41-42). Zo sprak Hij, Die alle dingen weet en het binnenste van het hart doorzoekt. En daarin lag de reden van het onderscheid in geestelijk leven tussen de twee zusters.

Martha had de Heer Jezus lief, maar zij dacht meer aan zichzelf en aan haar dienst dan aan Hem. Dienen was voor haar het belangrijkste. Maria daarentegen had in de Heer Jezus iemand gevonden Die haar hele ziel in beslag nam, aan Wie zij met haar hele hart gehecht was. Hem te kennen was voor haar het ware leven en het hoogste geluk. De Heer Jezus was voor haar moreel en geestelijk gezien zó kostbaar en schoon, zó heerlijk, zó aantrekkelijk, dat zij *alles* liet staan om naar Hem te luisteren en zich in Hem te verlustigen.

Was Hij in haar huis, dan zette zij zich aan Zijn voeten, om Zijn Goddelijke onderwijzingen op te vangen en zich aan Zijn woorden te laven. Geen ogenblik liet zij verloren gaan. Het zou voor haar onmogelijk geweest zijn om heen en weer te lopen en allerlei dingen te verrichten terwijl de Heer Jezus er was, en zodoende de kostelijke uren voorbij te laten gaan zonder van Hem te genieten. 't Was Maria te doen om de Persoon van de Heer. Die trok haar aan. Niet wat Hij haar *gaf*, maar wat Hij *was*. Zeker, de gaven van iemand die ons liefheeft, zijn van belang en verblijden ons, maar de persoon zélf is toch het voornaamste; wij verblijden ons in de gaven omdat zij komen van de persoon die ons zo dierbaar is.

Martha begreep hier weinig van. Zij had in de Heer Jezus niet zó'n schoonheid gevonden dat zij bij machte was om alles te laten staan en zich aan Zijn voeten neer te zetten. De woorden die zij tot de Heer Jezus richt, bewijzen hoe zij zich verwonderde en ergerde tegelijk.

Voor Maria was dit allesbehalve aangenaam. 't Was toch geen traagheid dat zij Martha liet dienen en zelf aan Jezus' voeten zat.

Noot uitgever: Laat niemand denken dat Maria haar aardse verplichtingen en verantwoordelijkheden niet vervuld zou hebben. Daarop wijst Lukas 10:39 'En deze had een zuster, Maria geheten, die *ook* aan de voeten van Jezus zat en naar Zijn Woord luisterde'. 1 Timotheüs 5:8 is daarom zeker *niet* op Maria van toepassing. Anderzijds liet Maria niet toe dat haar aardse verplichtingen en verantwoordelijkheden zóver boven haar hoofd groeiden, dat zij praktisch geen tijd meer zou hebben om die allerkostbaarste plaats aan de voeten van de Heer Jezus in te nemen. *Want Hij was alles voor haar*.

Het was ook geen gebrek aan liefde voor de Heer Jezus; integendeel, haar liefde was veel inniger dan die van Martha. 't Zal haar wel bedroefd hebben zo miskend te worden. Maar hoe heerlijk weet de Heer Jezus haar te troosten! Hij verdedigt haar niet alleen, maar Hij stelt haar ver boven Martha. 'Martha, gij zijt bezorgd en verontrust over vele dingen; maar één ding is nodig, doch Maria heeft het goede deel gekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen'. Nee, Hij laat niet toe dat Maria opstaat om Martha te helpen. Zij moet aan Zijn voeten blijven zitten; zij moet luisteren. Hij wil Zich aan haar blijven openbaren; Hij wil haar verder onderwijzen; zij moet Hem nog meer en nog beter leren kennen. Dat is de vreugde van het hart van de Heer Jezus!

'Eén ding is nodig'. In de Heer Jezus geloven? O ja, zeker, maar dat wordt in Lukas 10:42 niet bedoeld, want ook Martha geloofde. Eén ding is nodig voor een ieder die gelooft. En dat éne ding is: *de Persoon van de Heer Jezus dierbaar boven alles te achten*.

Zeker, wij hebben overvloedige redenen ons te verblijden in de verlossing die door de Heer Jezus teweeggebracht is. Wij kunnen niet dankbaar genoeg zijn voor de genade die ons deel geworden is. Wij hebben de vergeving van onze zonden en het eeuwige leven; wij zijn kinderen van God en erfgenamen met Christus geworden; de heerlijkheid daarboven wacht ons. Maar de Persoon van Christus gaat boven dit alles uit.

Ons in Hem te verblijden en te verlustigen, dát is het goede deel dat Maria had uitgekozen. Hem te leren kennen in al Zijn liefde en genade, in al Zijn schoonheid en heerlijkheid, dat is het enige wat nodig is voor de Christen. Doen wij dit, dan volgen alle andere dingen vanzelf. Om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, zijn Heer, achtte Paulus alle dingen schade en drek (Fil. 3:8). Ja, als wij tot de Heer Jezus aangetrokken worden, dan bekoort buiten Hem niets ons meer. Als de Heer Jezus in onze ziel leeft, dan is al het andere dood. Als onze blik op Hem geslagen is, dan wenden wij die af van het ijdele en vergankelijke goed van de aarde. 'Gij zijt de schoonste onder tienduizenden, de schoonste der mensenkinderen, in U heeft mijn ziel een welbehagen, nevens U lust mij niets op aarde', zegt onze ziel dan (vgl. Ps. 73:25). 'Eén ding [doe ik]: terwijl ik vergeet wat achter is en mij uitstrek naar wat vóór is, jaag ik naar het doel: de prijs van de hemelse roeping Gods in Christus Jezus' (Fil. 3:14).

Hebben wij dat goede deel al uitgekozen, lezer? Is de Heer Jezus ons meer dan alles waard? Zijn wij aan Hem verbonden met al de liefde van onze ziel? Trekt Hij ons aan, zodat wij graag zoveel mogelijk in Zijn nabijheid vertoeven? Het is bij Hem zo goed. Het is zo

heerlijk dicht bij Hem te zijn! Dat maakt de ziel overgelukkig. Niet alleen wat Hij geeft, is heerlijk, maar Hijzelf is zo kostbaar, zo liefelijk. Ieder die Hem echt kent, hangt aan Hem.

Kent u Hem, lezer? Ik vraag u niet of u bekeerd bent, of u weet een kind van God te zijn, of u de vergeving hebt van uw zonden. Ik vraag u ook niet of u weet dat de Heer Jezus uw Zaligmaker is. Dit alles kan bij u gevonden worden zonder dat u *Hem werkelijk, in waarheid kent zoals Hij is*, zonder dat Zijn heerlijke *Persoon* u boven alles dierbaar is. Veel gelovigen denken daar zo weinig aan. Het geestelijk leven wordt veel meer gezocht in het verrichten van allerlei Christelijke activiteiten dan in het kennen van de Heer Jezus, het wandelen met Hem, het luisteren naar Zijn woorden. Ja, velen zijn er die menen dat zij het toppunt van geestelijk leven hebben bereikt, als zij maar zeker weten dat zij kinderen van God zijn. Hoe arm is zo'n leven! Hoe weinig wordt God zodoende verheerlijkt, want al wat God verheerlijkt, kan alleen het gevolg zijn van het kennen van de Heer Jezus. Wie Hem kent, heeft Hem lief. En wie Hem liefheeft, doet graag wat Hij wil. Wie Hem kent, voelt zich onweerstaanbaar tot Hem aangetrokken, vindt niemand kostbaarder dan Hem, en keert zich daarom af van alles wat buiten Hem is. Wie Hem kent, luistert graag naar Zijn woorden en leert daardoor meer en meer Zijn gedachten verstaan.

Hebt u dit goede deel *gekozen*? En hebt u het ook *behouden*? De apostel Paulus kon niet alleen zeggen: 'Maar wat winst voor mij was, *heb* ik om Christus' wil schade *geacht*', maar ook: 'Ja, zeker, ik *acht* ook alles schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer' (Fil. 3:7-8a). Christus was hem niet dierbaar voor een tijdje, nee, voortdurend; Hij werd hem steeds heerlijker en dierbaarder. Zo was het ook met Maria. De Heer Jezus werd haar steeds kostbaarder. In de toestand waarin wij haar de eerste keer ontmoeten, vinden wij haar telkens terug. Aan de voeten van de Heer Jezus, daar was haar kenmerkende plaats – de plaats die zij uitgekozen had voor zichzelf. Aan de voeten van de Heer Jezus zat zij om te leren; aan de voeten van de Heer Jezus viel zij om getroost te worden; aan de voeten van de Heer Jezus knielde zij om Hem haar dankbare hulde te brengen. Haar liefde verminderde niet, maar nam toe. Maria leerde de Heer Jezus steeds meer kennen en liefhebben, zodat zij Hem uiteindelijk het kostbaarste bracht wat zij had.

Gaat het met u óók zo? Is de Heer Jezus u nu dierbaarder dan toen u Hem pas leerde kennen? Zo hoort het te zijn. Is dit niet zo, dan bent u niet gegroeid in Zijn kennis. Of is het soms het tegenovergestelde met u? Hebt u misschien uw eerste liefde verlaten? Helaas gebeurt dit vaak genoeg. 't Is zo gegaan met de gemeente te Efeze (Openb. 2). Hoe innig was zij aan de Heer Jezus verbonden, en hoe diep drong zij door in Zijn gedachten en plannen, getuige de Brief van de apostel Paulus aan haar. Maar zij verloor haar gehechtheid aan de Heer Jezus; haar hart verkoelde tegenover Hem; Hij was niet meer haar één en haar alles. De Heer voelde dit. Hoewel uitwendig alles nog best in orde was, hoewel alles nog even geregeld als vroeger zijn gang ging en geen menselijk oog een verandering zou hebben bespeurd, toch voelde Hij dat de vurige liefde van de ziel verdwenen was; daarom zegt Hij: 'Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verlaten hebt' (vs. 4).

Is het met u wellicht ook zo? Keer dan terug. Is de Heer Jezus u werkelijk eenmaal dierbaar geweest boven alles en nu niet meer, keer dan toch terug! Zegt u soms: 'Maar ik doe toch niets kwaads!' Dan zeg ik u: Dat kan wel zo zijn, maar wat doet u voor goeds! U wordt geroepen Hem te verheerlijken, voor Hem te leven, Hem boven alles te kiezen en te begeren. Laat u niet door de schijn bedriegen, maar buig u neer voor Hem met schuldbelijdenis en berouw, en bekeer u, dat is: keer tot uw eerste liefde terug; laat opnieuw alles schade en drek worden om de uitnemendheid van Zijn kennis. Hij heeft u nog net zo lief als vroeger; Hij heeft u geen ogenblik minder liefgehad, ook niet toen uw hart koel en koud werd. Zijn liefde is onveranderlijk en eeuwig; van niets en niemand hangt zij af; zij heeft haar oorsprong in Hemzelf. Heb Hem dan ook weer lief met uw gehele hart!

Maria had het goede deel uitgekozen, dat van haar niet weggenomen zal worden (Luk. 10:42). Wat hier op aarde genoten wordt van de Heer Jezus, blijft eeuwig bestaan! En het is ook in haar latere leven niet weggenomen. Integendeel, Maria is toegenomen in kennis en geloof, in liefde en toewijding aan haar Meester.

De verdere geschiedenis van Maria levert ons hiervan het treffende bewijs op. 't Zal wel op haar aanraden zijn geweest, denk ik, dat de zusters, toen Lazarus ziek werd, de merkwaardige boodschap naar de Heer Jezus zonden: 'Heer, zie, die Gij liefhebt, is ziek' (Joh. 11:3b). Wat een vertrouwen in Zijn liefde ligt in deze woorden opgesloten! En wat een rust tegelijkertijd! Dit was geheel in overeenstemming met het geestelijk karakter, de geestelijke gezindheid en de geestelijke hartetoestand van Maria. Zij was kalm en bedaard.

Laten wij ons de aangrijpende omstandigheden van die dagen voor de geest halen. Lazarus wordt ziek; Maria en Martha zenden een boodschap naar de Heer Jezus, natuurlijk in de stellige verwachting dat Hij dadelijk zal komen om Lazarus gezond te maken. Maar de Heer Jezus komt niet. Lazarus' toestand wordt slechter, en hij sterft. Lazarus wordt begraven en ligt al vier dagen in het graf, en nog is de Heer Jezus er niet. Wat zal er veel in Maria's ziel zijn omgegaan in die dagen! Zij was bitter bedroefd over de dood van haar geliefde broer. Het zal onverklaarbaar voor haar geweest zijn dat de Heer Jezus wachtte en dus wegbleef. Hoe graag had zij Hem bij zich gehad, al was het alleen maar om bij Hem al haar verdriet uit te wenen. Maar toch, zij verloor haar geloof in Jezus' liefde niet. Hoe onverklaarbaar alles ook voor haar was, zij twijfelde er niet aan dat alles was zoals het zijn moest. Bedroefd was zij, maar toch rustig.

Dan komt het bericht dat de Heer Jezus nadert! Nauwelijks heeft Martha dit vernomen of met haar gewone enthousiasme gaat zij Hem tegemoet. En Maria? Wij lezen: 'Maar Maria bleef in huis zitten' (Joh. 11:20). Wat mooi! Rustig wachtte zij de komst van de Heer Jezus af. Wat zou het haar helpen om Hem tegemoet te snellen. In al die drukte kon zij toch niet van Hem genieten, noch haar hart voor Hem uitstorten. Maar zie, daar keert Martha terug. 'De Meester is daar en Hij roept u' is haar boodschap (Joh. 11:28). Nu kan zij niet langer blijven; zij staat snel op en gaat naar Hem toe.

Hoe heerlijk is dat! Die rust en die gehoorzaamheid leerde Maria in de omgang met de Heer Jezus. Wie met de Heer Jezus omgaat, gaat op Hem lijken. Wie met Hem wandelt, wordt Zijn navolger. Onwillekeurig neemt men dingen van Hem over; Zijn liefde, Zijn rust, Zijn gehoorzaamheid worden als het ware op ons overgebracht. Deze geschiedenis is daar een treffend bewijs van. De Heer Jezus ontvangt de boodschap dat Lazarus ziek is en Hij blijft nog twee dagen op de plaats waar Hij was. Was dit onverschilligheid? Wij weten wel beter – de Heer Jezus had Lazarus, de Heer Jezus had Maria en Martha innig lief. Hij deelde hun droefheid; Hij voelde hun smart. En toch bleef Hij rustig op de plaats waar Hij was, hoewel Hij wist dat Lazarus in die tijd sterven zou? Ja, want het was Zijn spijs de wil te doen van de Vader, 'Die Hem gezonden had' (Joh. 4:34). De heerlijkheid van God moest worden geopenbaard en daarom was het *nodig* dat Lazarus *stierf*. En hoezeer Jezus' hart ook naar Bethanië trok, Hij bleef waar Hij was, omdat de Vader niet wilde dat Hij zou gaan.

Handelde Maria niet op dezelfde wijze? Hoewel zij vurig naar Jezus' komst verlangde, hoewel haar ziel met innig verlangen ernaar uitzag Hem te zien en te spreken, bleef zij toch rustig in huis zitten, totdat er een boodschap van de Heer Jezus kwam dat zij komen moest! Maar er is hier meer te leren. Wie op de juiste tijd onderwijs van de Heer Jezus genoten heeft, kan in droefheid Zijn vertroosting en medegevoel genieten. Als men bij het graf van een geliefde broeder staat, dan is het niet de geschikte tijd om over de waarheid te gaan spreken. In deze omstandigheden heeft men behoefte aan troost en medegevoel. Die vond Maria in ruime mate.

Martha knoopt een gesprek met de Heer Jezus aan over de waarheid, maar Maria valt aan Zijn voeten neer, om in een stroom van tranen haar volle gemoed uit te storten. Waar de Heer Jezus Martha moet onderwijzen, kan Hij met Maria wenen. 'Jezus weende' (Joh. 11:35). Aandoenlijke woorden! Toen Hij Maria en de Joden die met haar gekomen waren, zag wenen, werd Hij Zelf ook ontroerd. De ellende, door de zonde in de wereld gekomen, stond in al haar verschrikking voor Hem. Door de zonde is de dood. En de dood had Zijn vriend Lazarus weggenomen. De dood had de teerste banden verbroken, had het tederminnend hart van Maria verbrijzeld. Hij werd ontroerd; Hij werd heftig bewogen; dat is:

Hij toornde tegen de dood, die zo'n ellende teweegbracht. Maar Hij was ook bedroefd. Hij weende.

O, Hij wist wel dat de heerlijkheid van God zich openbaren zou, dat enige ogenblikken later het graf zijn prooi terug zou geven en de droefheid in vreugde zou veranderen. Maar dit nam niet weg dat Hij nu in het midden van ellende en droefheid stond. Dit greep Zijn ziel aan. Hij voelde mee met de lijdenden, Hij voelde dieper dan zij voelen konden. Wat een troost voor Maria! Dat was balsem voor de wond. Dat heeft haar ziel verkwikt en gesterkt. Dat was een nieuwe ervaring van de onuitsprekelijke liefde van haar Heer, een nieuwe glans van de onuitsprekelijke schoonheid van de Heer Jezus. Om dat te kunnen ondervinden, om op die wijze de Heer Jezus te leren kennen, was het wel de moeite waard zo'n weg van diepe smart en lijden te gaan.

Hebt u in uw smart wel eens een vriend gehad die niet veel met u sprak, maar met u weende? Was dat niet heerlijk? Was het niet alsof de droefheid niet meer zo groot was? O, en dan iemand te hebben als de Heer Jezus, Die in alles net als wij verzocht is geweest, uitgenomen de zonde, Die altijd zeggen kan: Ik weet wat het is; Ik heb het Zelf ondervonden; Ik heb óók zo geleden; Ik heb diezelfde smart gevoeld. Een Vriend Die bovendien in Zijn almacht alles kan bewerken wat Zijn liefde wil!

Maar denk er wel over na, dat deze ondervinding alleen door de Maria's en niet door de Martha's genoten wordt. Om het medegevoel van de Heer Jezus te smaken, moet men Hem kennen zoals Maria Hem kende. Men moet Zijn liefdevol hart kennen. Men moet weten dat men vrij tot Hem kan gaan met alle leed en smart, aan Zijn borst gerust mag uitwenen, en dat het geloof nooit te veel van Hem kan verwachten.

In die dagen van smart en rouw heeft Maria veel geleerd. Haar geloof werd zwaar beproefd. De boom werd hevig geschud. Maar het diende slechts om de wortels dieper in de aarde te doen schieten. Bij Lazarus' ziekbed verwachtte zij van dag tot dag de komst van de Heer Jezus. Zij verwachtte Hem stellig, maar Hij kwam niet, ook niet op het laatste ogenblik. Lazarus stierf. Haar hoop was vervlogen, haar verwachting teleurgesteld. Al zou de Heer Jezus nu komen, dan was het toch te laat. Lazarus was niet meer. 'Heer, als Gij hier geweest waart, mijn broeder zou niet gestorven zijn', roept zij al wenend uit (Joh. 11:32b). Er was niets meer aan te doen. De onverbidelijke dood had hem weggenomen. Zij gebruikt dezelfde woorden als Martha, maar zij legt er een andere toon in. Zij drukt er in uit, dat er nu niets anders voor haar overbleef dan Jezus' medelijdende liefde te genieten. En die genoot zij dan ook in volle mate. Hij weende met haar mee.

Maar Hij deed meer; Hij riep Lazarus tot het leven terug. De heerlijkheid van God moest geopenbaard worden. Daarom was Hij weggebleven; daarom was Lazarus gestorven; daarom moest Maria's hart door droefheid verscheurd worden. Door de dood heen naar het leven. Zo ging het met Lazarus. Maar zo ging het ook in Maria's ziel. Zij ging als het ware door de dood heen tot het leven. De banden waarmee zij aan Lazarus verbonden was, werden verbroken en daarna werd Lazarus aan haar teruggeven!

Zo zijn de wegen van lijden en smart vaak wegen van zegen en genot. Door lijden heen gaat het tot heerlijkheid; in letterlijke zin straks als de Heer Jezus komt, maar in figuurlijke zin nu reeds meermalen. Gods wegen zijn soms onbegrijpelijk. Ons gebed blijft vaak lang onverhoord. In plaats van licht wordt het hoe langer hoe donkerder. In plaats van redding uit de nood lijkt het alsof de nood steeds groter wordt. Wij zijn dan geneigd moedeloos te worden en te murmureren. Laten wij dit niet doen! De heerlijkheid van God zal geopenbaard worden. Het einde zal goed en heerlijk zijn. Aan het eind zullen wij God prijzen voor het lijden en de smart. De tuchtiging werkt een vreedzame vrucht van gerechtigheid voor hen die erdoor geoefend worden (Hebr. 12:11). Maria wist niet waarom de Heer Jezus niet kwam en later heeft zij het niet alleen begrepen, maar Hem er ook voor kunnen danken. Als Lazarus niet gestorven was, dan zou zij het medegevoel van de Heer Jezus niet zó intens hebben leren kennen en Gods heerlijkheid niet hebben gezien.

Deze heerlijke ondervinding verbond Maria's ziel nog inniger aan de Heer Jezus; Zijn Persoon was er haar nog dierbaarder door geworden. En spoedig zou zij gelegenheid hebben om dit op schitterende wijze te tonen.

De Heer Jezus kwam weer in Bethanië, en wel zes dagen vóór het pascha, zes dagen vóór Zijn dood aan het kruis (Joh. 12:1-11). In het huis van Simon, de melaatse, wordt in die dagen een maaltijd voor Hem bereid. Martha dient. Lazarus is een van hen die met Hem aanzitten. Daar komt Maria met een pond balsem van onvervalste, kostbare nardus, en zalft de voeten van de Heer Jezus en droogt ze af met haar haren. 'Wat een verkwisting', roept Judas uit, 'die zalf is wel driehonderd denaren waard! Waarom is ze niet verkocht en het geld aan de armen gegeven?'

Waarom niet, Judas? Omdat de Heer Jezus meer waard is dan de armen. Jij begrijpt dit niet; jij zult voor dertig zilverlingen je Meester verkopen! De andere discipelen begrepen het óók niet. Maar Maria begreep het en de Heer Jezus ook. Voor Maria was er niets zo kostbaar of de Heer Jezus was het waard. Het beste wat zij had, gaf ze aan Hem. Niet om Hem een geschenk te geven. Zij voorzag niet in Zijn behoefte; zij bereidde geen maaltijd voor Hem. Was dit haar bedoeling geweest, dan had zij de balsem moeten verkopen en het geld aan de Heer Jezus moeten geven, of voor dat geld iets moeten aanschaffen wat nuttig voor Hem kon zijn. Maar dit deed zij niet. Zij kwam met balsem en goot die uit op Zijn voeten. Zij wilde Hem geen geschenk geven; zij wilde Hem *verheerlijken*. Zijn Persoon was voor haar zó onuitsprekelijk liefelijk en heerlijk, Zijn kostbaarheid en schoonheid was voor haar zó onvergelijkelijk dat zij niets anders kon dan Hem haar dankbare hulde brengen. De Heer Jezus moest geëerd worden; Zijn Naam moest worden grootgemaakt; Jezus' lof moest worden verteld. En het huis werd van de balsemgeur vervuld. De Heer Jezus noemde haar daad een goed werk aan Hem verricht. Het offer, door haar gebracht, steeg als een liefelijke reuk naar boven en was aangenaam in Gods ogen.

Hier, in Johannes 12 leren we wat aanbidding, wat eredienst is. Een Israëliet in het Oude Testament, uit Egypte verlost, in de woestijn bewaard, gekomen in het beloofde land, bracht 'de eerstelingen van alle vrucht van het land' als een dankbare offerande aan God (Deut. 26:2). Maria, vol van de heerlijkheid en schoonheid van de Heer Jezus, vervult het hele huis met de geur van de balsem die zij tot verheerlijking van de Heer Jezus over Zijn voeten had uitgegoten. De vierentwintig oudsten in de hemel vallen, zodra de lof van God wordt verkondigd, op hun knieën, werpen hun kronen voor de troon, en aanbidden Hem, Die alle dingen geschapen heeft, terwijl zij in het nieuwe lied het Lam prijzen, Dat hen kocht met Zijn bloed (Openb. 5).

Zo mogen wij, aan de tafel van de Heer Jezus gezeten, onze lof en dank brengen aan Hem, Die voor ons leed en stierf. Maar om dit echt te kunnen doen, moet *onze ziel* met de heerlijkheid van de Heer Jezus vervuld zijn. Onze mond kan zingen, onze lippen kunnen zich bewegen, onze knieën kunnen zich buigen, maar als *ons hart* niet vervuld is met de Heer Jezus, als we Hem niet boven alles stellen en waarderen en Zijn uitnemende schoonheid ons niet aantrekt, dan zal alles koud en zonder leven zijn. O, dat wij meer ervan begrepen wat de Heer Jezus voor ons is, wat ware aanbidding is! Dat onze ziel meer in een stemming mocht zijn om Hem die geestelijke offeranden op te offeren, die Hem zo aangenaam zijn en Zijn hart verkwikken!

Wat een heerlijk woord voor Maria, dat woord van de Heer Jezus: 'Laat haar begaan. Waarom valt gij haar lastig? Zij heeft een goed werk aan Mij verricht' (Mark. 14:6). Dit was de tweede keer dat de Heer Jezus Maria verdedigde. Eerst tegenover Martha, hier tegenover de discipelen. Door Martha werd zij van onverschilligheid, door de discipelen van verkwisting beschuldigd. Niemand begreep haar. Al wat zij deed, vond men zonderling en ongepast. Dit was ongetwijfeld grievend voor Maria. Wat zal het haar pijn gedaan hebben, zo verkeerd te worden beoordeeld. Zij wist toch dat zij, wat zij deed, alleen deed voor Hem, Die haar ziel zo beminde. Maar hoe heerlijk voor haar: de Heer Jezus begreep haar, Hij waardeerde haar daad, Hij begreep haar liefde en haar toewijding aan Hem. 'Waarom valt gij haar lastig?' Zo neemt Hij haar in bescherming. Hij kan het niet dulden dat de vurige liefde van Maria wordt

miskend en dat men haar kwalijk bejegend. 'Bestraf haar niet; krenk haar niet, wat zij doet, is geen verkwisting, nee, het is een liefelijke offerande voor Mij; het verkwikt Mijn ziel; zij heeft een goed werk aan Mij verricht'.

Zie, dat was voor Maria genoeg. Als de Heer Jezus haar daad een goed werk noemde, als de Heer Jezus haar offerande aannam, wat maakte het haar dan uit, dat niemand haar begreep en dat allen haar bestraffen. Zij bracht haar kostbare balsem niet om door de mensen geprezen te worden, maar om haar Heiland te verheerlijken. Hij begreep haar; Hij waardeerde haar werk; Hij was ermee ingenomen; Hij nam het offer met vreugde aan. Wat een blijdschap voor haar ziel! Hoe zullen er tranen van dankbare vreugde in haar ogen hebben geschitterd, toen zij deze woorden hoorde! Geen woord komt er over haar lippen. Ook nu niet, net als de eerste keer. Zij legt alles in Zijn handen; zij geeft alles aan Hem over. *Hij kent haar bedoeling; Hij kent haar hart; Hij weet hoe lief zij Hem heeft.* Zij heeft zich ongetwijfeld nooit, nee nooit, bedrogen of teleurgesteld gevoeld in Hem.

Waar had Maria al deze dingen geleerd? In de gemeenschap met de Heer Jezus, in Zijn leerschool. Had zij niet aan Zijn voeten gezeten en naar Zijn woorden geluisterd? Had zij Hem niet leren kennen? Was zij niet doorgedrongen in de gedachten van Zijn hart? Als men iemand vurig liefheeft en veel in iemands gemeenschap verkeert, ontdekt men binnen korte tijd wat hem aangenaam is, wat zijn hart verkwikt en verblijdt. Zó had Maria de Heer Jezus leren kennen. Zij wist wat Hem behaagde. Zij kende het offer dat een liefelijke reuk voor Hem zou zijn. En zij kende de juiste tijd om het te brengen. Juist daar waar allen zich *tegen Hem* zouden verklaren, verklaarde zij zich *vóór Hem*. Waar Hij door allen verworpen en bespot zou worden, verheerlijkte zij Hem.

Als wij, gelovigen in Christus, werken willen doen die de Heer goed noemt, dan moeten wij veel in Zijn nabijheid verkeren en Zijn gedachten leren verstaan. Men kan veel dingen doen die op zichzelf goed te noemen zijn, maar die niet gedaan worden op zo'n wijze en op zodanige tijd dat zij de Heer aangenaam zijn. Denk aan Martha. Wat zij deed was voortreffelijk en toch noemt Hij het geen goed werk, aan Hem gedaan alleen in gemeenschap met de Heer verkrijgt men dat geestelijke onderscheidingsvermogen dat ons leert wat op elk gegeven ogenblik Hem aangenaam is. Stond het niet in de Bijbel, dan zou niemand eraan denken dat het geven van een beker koud water beloond zal worden (Matth. 10:42). En toch is het zo. Ja, God oordeelt heel anders dan de mensen. Wij zouden allicht de rijken geprezen hebben die grote sommen geld in de schatkist wierpen; de Heer Jezus prijst de arme weduwe die maar twee muntstukjes bracht. Wij zouden vast menen dat alleen zij die vele gaven ontvangen hebben, voor de Heer Jezus kunnen werken, maar Hij zegt: 'Wie een profeet ontvangt in de naam van een profeet, zal het loon van een profeet ontvangen' (Matth. 10:41a). Dit is heerlijk, want nu kan iedereen goede werken verrichten, zowel de arme als de rijke, zowel de minderbegaafde als de hoogbegaafde. 't Is maar de vraag of het werk dat men doet, voor de Heer Jezus gedaan wordt.

'Zij heeft een goed werk *aan Mij* verricht' (Mark. 14:6). Dat kon de Heer Jezus van Maria zeggen. Veel mensen spreken en schrijven om met hun gaven te schitteren. Velen zoeken zichzelf, leven voor zichzelf. Zij zijn hun loon allemaal kwijt. Slechts zij die iets voor de Heer Jezus doen, die om Zijnentwil en uit liefde tot Hem werken, worden gezegend en beloond. Dezen moeten er echter op rekenen dat zij, net als Maria, niet alleen door de wereld, maar ook door vele gelovigen worden miskend. Wat de Heer Jezus *een goed werk* noemt, is in de ogen van velen traagheid of verkwisting. Maar laat dit ons niet in verwarring brengen. De goedkeuring van God is beter dan die van de mensen. De goedkeuring van mensen verdwijnt en verandert met de omstandigheden, de goedkeuring van God blijft tot in eeuwigheid! De *goede* werken, hier op aarde verricht, volgen ons naar Boven.

Maria had door deze zalving van de Heer Jezus niet alleen een bewijs gegeven dat zij wist welke offerande Hem welbehagelijk was, zij leverde er ook een bewijs van, dat zij was doorgedrongen in de gevoelens van het hart van de Heer, en met Hem meeleefde in de moeilijke omstandigheden waarin Hij Zich bevond. De Heer Jezus Zelf zegt ons dit: 'Laat haar toe, dit bewaard te hebben voor de dag van Mijn begrafenis' (Joh. 12:7). Hoewel Maria

zeker niet de bijzonderheden van het lijden en sterven van de Heer Jezus geweten heeft, had zij toch zóveel van Zijn onderwijs begrepen dat zij wist dat Zijn einde spoedig zou komen. Zij had een voorgevoel van het lot dat de Heer Jezus wachtte. De vijandschap van de Joden kende zij maar al te goed en de woorden van de Heer Jezus hadden haar duidelijk doen zien hoe Hij Zelf een vreselijk einde verwachtte. Met het oog daarop had zij de balsem genomen en over de Heer Jezus uitgegoten. Misschien was zij wel bang dat er later, na Zijn dood, geen gelegenheid tot zalven meer zou zijn. In elk geval geeft de Heiland deze betekenis aan haar daad. Hij neemt het aan als een voorbereiding op Zijn begrafenis. En het is opmerkelijk: Maria van Bethanië was niet met de andere vrouwen bij het graf! Waartoe de anderen te laat kwamen – namelijk om de Heer Jezus te zalven – had Maria reeds vooruit gedaan (Mark. 14:8).

Zo kan men door gemeenschapsoefening met de Heer Jezus in Zijn gedachten en gevoelens doordringen. Niemand van de discipelen heeft Hem begrepen. Van niemand van de anderen wordt ons verteld dat zij Jezus' woorden over Zijn dood hebben verstaan. Alleen Maria begreep Hem. Niemand had medegevoel met de Heer Jezus in Zijn lijden zoals Maria van Bethanië. Wat een gelukkige plaats bekleedde zij! Het hart van de Heer Jezus werd door haar verkwikt! De Heer Jezus vond bij haar medegevoel in Zijn grote smart! 'Voorwaar, Ik zeg u', zo luidt dan het woord van de Heer, 'overall waar dit evangelie [met betrekking tot Zijn sterven en begraven worden] gepredikt zal worden in de hele wereld, zal ook van wat zij gedaan heeft gesproken worden tot haar gedachtenis' (Mark. 14:9).

Hoofdstuk 4 : Lazarus

Lazarus is de laatste van het gezegende drietal van Bethanië. Veel wordt ons over hem niet verteld, maar toch genoeg om er enkele ogenblikken bij stil te staan. Zelfs de weinige bijzonderheden die over hem staan opgetekend, zullen bij enig nadenken ons uiterst belangrijk en vertroostend voorkomen. Er is een stem van de Heer in deze geschiedenis van Lazarus. Ook het zwijgen is soms veelzeggend. Lazarus is een type van een grote menigte van discipelen van de Heer Jezus.

Er zijn veel gelovigen die niet zo bekend zijn. Niet alleen in het hele land zijn hun namen onbekend, maar zelfs in de stad of het dorp waar zij wonen, zijn er maar weinigen die hen kennen, soms maar een enkeling. In alle eenvoud gaan zij hun weg. Grote dingen doen zij niet. In het openbaar de waarheid verkondigen kunnen zij niet. Zelden of nooit hoort men hun stem. Zij worden nauwelijks opgemerkt. Anderen liggen maanden en jaren op hun ziekbed uitgestrekt, of zitten altijd opgesloten binnen de enge muren van hun woning, schijnbaar niet anders doende dan lijden en dulden. Veel huismoeders gaan als het ware schuil onder de drukte van het huishouden en van de kinderen.

Zijn deze gelovigen allemaal minder dan de anderen? Immers nee! Zij bekleeden de plaats die God hun aangewezen heeft. Er zijn eerbare en oneerbare leden in het lichaam, zegt de apostel. Er zijn niet alleen apostelen en profeten, herders, leraars en evangelisten in de Gemeente, maar ook hulpbetoningen (1 Kor. 12:28). Worden er aan de eerste vijf en aan de tweede drie talenten gegeven, de derde ontvangt er één (Matth. 25:15). Hebt u vijf talenten ontvangen en gebruikt u ze niet, dan zult u daar naar geoordeeld worden; hebt u er één ontvangen en handelt u er verstandig mee, dan zult u loon ontvangen. Wees niet traag als God u veel gaven geschonken heeft. Gebruik ze met ijver en trouw.

Hebt u er echter weinig ontvangen, wees dan tevreden met wat u hebt. Denk niet dat u onnuttig de aarde beslaat. Het talent dat God u gaf, is juist voldoende voor u; de plaats die God u aanwees, is juist voor u geschikt; de omstandigheden waarin u verkeert, zijn voor u juist de meest geschikte en de gezegendste. Veel kunt u misschien niet doen, maar bedenk dat wat u doet, even belangrijk en noodzakelijk is als hetgeen anderen verrichten. Wat u doet, lijkt u misschien klein en nietig en alledaags, maar bedenk dat God heel anders oordeelt. Het onbeduidendste lid van een lichaam is even noodzakelijk als al de andere leden (1 Kor. 12:21-26). De kleinste schakel in een ketting kan niet gemist worden, zonder

die schakel zou het geheel uit elkaar vallen. Ook al is men onbekend bij de mensen, bij God is men niet vergeten! Dit leert de geschiedenis van Lazarus ons.

Lazarus was een stille in den lande. Slechts in één Evangelie wordt zijn naam genoemd. De eerste keer dat wij van het huisgezin in Bethanië horen, lezen wij geen enkel woord over Lazarus. Als wij alleen de geschiedenis in Lukas 10 hadden, dan zouden wij niet eens weten dat Martha en Maria nog een broer hadden. Ook Mattheüs en Markus, die ons net als Johannes over de zalving van de Heer Jezus door Maria vertellen, vermelden geen woord over Lazarus. Alleen in het Evangelie naar Johannes horen wij over hem. Maar wat wij daar over hem horen, bevestigt wat we zoëven hebben opgemerkt: Lazarus was een stille in den lande. Geen enkele daad van hem wordt ons vermeld, geen enkel woord van hem is opgeschreven. Wij horen dat hij ziek was en stierf, dat de Heer Jezus hem opwekte uit de doden, en dat hij daarna met de Heer Jezus aanzat aan de maaltijd bij Simon, de melaatse. Dat is alles. Hoe onbeduidend, zullen velen zeggen. Ja, zo denken *wij*, maar zo denkt *God* niet. Als wij een ogenblik bij de geschiedenis in Johannes 11 en 12 stilgestaan hebben, zult u zeker anders spreken. Dat onbeduidende leven zal dan een leven van grote, heerlijke betekenis voor u worden, en u zult God danken dat Hij ons naast het beeld van Martha en Maria ook Lazarus' beeld heeft getekend.

'En er was een man ziek, Lazarus van Bethanië ... De zusters dan zonden tot Hem de boodschap: Heer, zie, die Gij liefhebt, is ziek' (Joh. 11:1-3). Dit is de eerste mededeling. En de tweede is: 'Jezus nu had Martha en haar zuster en Lazarus lief' (Joh. 11:5). Ja, niet alleen de bedrijvige Martha en de zo innig aan Hem verbonden Maria, maar óók Lazarus. En die liefde van de Heer Jezus tot Lazarus was zó duidelijk zichtbaar geweest dat de zusters de boodschap tot de Heer Jezus konden zenden: 'Heer, zie, die Gij *liefhebt*, is ziek'. Dat is treffend en mooi. Onze liefde bepaalt zich vaak naar het karakter en de hoedanigheden van de gelovigen. De Goddelijke liefde daarentegen omvat allen. Liefde tot *alle* heiligen te hebben was een toestand van de ziel die door de apostel Paulus hoog geprezen werd.

De Heer Jezus had Lazarus lief, zó lief dat Hij tot de discipelen zegt: 'Lazarus, onze vriend, slaapt' (Joh. 11:11). *Onze* vriend – welk een vertrouwelijke verbondenheid! Niet *Mijn* vriend, maar *onze* vriend. Hij verbindt de discipelen met Zichzelf. 't Is alsof zij één familie zijn. Wat een nederbuigende goedheid! Nu, de gelovigen zijn ook op de nauwste, op de innigste wijze met de Heer Jezus verbonden. 'Ik noem u niet meer slaven ... maar Ik heb u *vrienden* genoemd, want alles wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, heb Ik u bekend gemaakt' (Joh. 15:15). Zó sprak de Heer Jezus tot Zijn discipelen. Later, na de opstanding, ging de Heer Jezus nog verder. Toen noemde Hij de discipelen *Zijn broeders*. Hij, de Eerstgeborene onder vele broeders, zegt tot Maria Magdalena: 'Ga heen naar *Mijn broeders* en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God' (Joh. 20:17). Hij schaamt Zich niet ons Zijn broeders te noemen (Hebr. 2:11).

'Lazarus, onze vriend, slaapt', zegt de Heer Jezus. Is dat niet heerlijk? Die onbekende, stille Lazarus, die geheel in de schaduw van Martha en Maria staat, uit wiens mond wij geen enkel woord vernemen, van wie geen enkele daad vermeld staat, die Lazarus is een vriend van de Heer Jezus! U die daar vergeten op een zolderkamertje woont, u bent een vriend van de Heer Jezus. U die de kring van uw kinderen niet verlaten kunt, en uw leven alleen maar wijden kunt aan hun opvoeding en verzorging, u bent een vriend van de Heer Jezus. U die daar op uw ziekbed ligt en slechts zelden een gelovige ontmoet; de Heer Jezus noemt u Zijn vriend. Dit vergoedt alles. Denk daar veel aan.

Er is geen trouwer Vriend dan de Heer Jezus. Hij bemint de Zijnen zo teer! Hij kent al hun behoeften, noden en zorgen; op Zijn tijd en op Zijn wijze wil Hij erin voorzien. Denk niet dat Hij u vergeet, nu Hij in de hemel woont en met eer en heerlijkheid gekroond is. Hij is Dezelfde als toen Hij hier beneden wandelde. Hij is gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid Dezelfde (Hebr. 13:8). Hij weet waar u woont; Hij kent uw adres. Denk alleen maar aan de geschiedenis van Saulus en Ananias. Tot Ananias zegt de verheerlijkte Heer Jezus: 'Sta op en ga in de straat, de Rechte geheten, en vraag in het huis van Judas naar iemand, Saulus geheten, van Tarsus; want zie, hij bidt' (Hand. 9:11). Zo kent Hij ook *uw*

naam; zo weet Hij ook de naam van de straat waar *u* woont, het nummer van *uw* huis, het kamertje waarin *u* uw verblijf houdt. En Hij weet wat *u* allemaal doet. Zie, dat is heerlijk en vertroostend! Al zou niemand *u* kennen, *Hij kent u*. Al zou iedereen *u* vergeten, *Hij vergeet u niet*. Hoe arm en veracht *u* ook bent, voor Hem bent *u* niet te arm, niet te veracht. Hij zoekt *u*, en bewijst *u* Zijn vriendschap. O, dat *u* steeds Zijn tegenwoordigheid mag ervaren. Hoe gelukkig zou *uw* leven zijn, hoeveel zegeningen zou *u* genieten!

‘Lazarus, onze vriend, slaapt’, zegt de Heer Jezus. *Onze vriend Lazarus was niet alleen de vriend van de Heer Jezus, maar ook de vriend van de discipelen. Hebt *u* ook een vriend, niet alleen maar onder de begaafden, maar ook één onder de stillen in den lande? Een vriend of vriendin op een zolderkamertje misschien? Een zieke die door niemand wordt bezocht? Een beproefde die door iedereen verlaten is? Een weduwe of een wees? ‘Reine en onbesmette godsdienst voor God en de Vader is: wezen en weduwen te bezoeken in hun verdrukking’, zegt Jakobus 1:27a. Doe als de Heer Jezus! Zoek *uw* vrienden ook onder de stillen in den lande!*

Met de boodschap van Martha en Maria in het derde vers van Johannes 11: ‘Heer, zie, die Gij liefhebt, is ziek’, is de geschiedenis van Lazarus niet ten einde; het belangrijkste moet nog komen. Die schijnbaar onbelangrijke man werd een belangrijk persoon, over wie iedereen in Jeruzalem sprak. Wat zei de Heer Jezus, toen Hij hoorde dat Lazarus ziek was? ‘Deze ziekte is niet tot de dood, maar tot heerlijkheid van God, opdat de Zoon van God er door verheerlijkt wordt’ (Joh. 11:4). Gods macht zou zich openbaren en de Heer Jezus zou als Zoon van God Zijn heerlijkheid tentoonspreiden.

De Heer Jezus gaat niet terstond naar Bethanië, maar blijft twee dagen waar Hij was. Lazarus sterft en wordt begraven. Dan komt de Heer Jezus en Lazarus wordt uit de doden opgewekt. Hoewel hij al vier dagen in het graf gelegen had, staat hij op uit de doden. Als een toonbeeld van de Goddelijke macht van de Heer Jezus staat hij daar. Het grootste wonder ooit door de Heer Jezus op aarde verricht, werd aan hem gedaan. Waar de dood al met zijn verdervende macht was begonnen, daar triomfeert de Heer Jezus over de dood en zijn vreselijke gevolgen, en roept de gestorvene in het aardse leven terug. Wat een eer voor Lazarus! Wat niemand anders ten deel viel, viel hem ten deel. Wat met hem plaatsvond, was tot heerlijkheid van God, opdat de Zoon van God er door verheerlijkt zou worden.

Hoe zal hij zich hebben verblijd! De Heer Jezus had hem lief; de Heer Jezus noemde hem Zijn vriend want Lazarus had zich als een vriend jegens de Heer Jezus gedragen. Hij had de liefde en vriendschap van de Heer genoten. En nu mocht hij een toonbeeld, een levend bewijs van Zijn heerlijkheid zijn. Ja, nog meer. Wij lezen dat velen uit de Joden die tot Maria gekomen waren om haar te vertroosten, in de Heer Jezus geloofden nadat zij gezien hadden wat er gebeurd was (Joh. 11:45). Zo werd hetgeen er met hem plaatsvond, een middel tot bekering van zondaren. Ja, de opwekking van Lazarus had zo’n indruk gemaakt dat een grote schare Joden die hoorde dat de Heer Jezus in Bethanië was, daarheen kwam, niet alleen om Jezus’ wil, maar ook om Lazarus te zien, die Hij uit de doden opgewekt had (Joh. 12:9).

Is dit alles niet treffend? Valt er niet veel uit te leren? *U* hebt misschien weinig gaven; *u* bent een stille broeder of zuster - en toch kunt *u* tot heerlijkheid van God zijn, een ieder op zijn wijze en naar zijn of haar maat. Dat is heerlijk. Wees alleen getrouw; doe alleen wat *uw* hand vindt om te doen; geef *u* alleen geheel aan de leiding van de Heer over en Hij zal alles heerlijk doen uitkomen tot Zijn eer. Er zijn geen schitterende talenten nodig om de Zoon van God te verheerlijken. Hij kan door ons verheerlijkt worden zowel op het ziekbed als in het midden van de gelovigen, zowel in het dagelijks werk als in de prediking van het Woord, zowel in de huiselijke kring als in het werk onder de ongelovigen in heidenlanden. *Het komt er maar op aan of wij de plaats innemen die ons door God is aangewezen.* Bent *u* een helpende, en wilt *u* tot elke prijs een profeet zijn, dan zult *u* maar een ellendig namaaksel kunnen leveren van de heerlijke gave van de profetie; bovendien zult *u* de gave aan *u* verleend, niet kunnen gebruiken. ‘t Ligt niet in het grote, maar in de getrouwheid. ‘Omdat *u* *getrouw* geweest bent’, zal later weerklinken, en getrouw kan *iedereen* zijn, door Gods

genade. Is ieder lid op zijn plaats getrouw, dan dient elk tot de opbouw van het lichaam van Christus en tot verheerlijking van het Hoofd.

'Deze ziekte is niet tot de dood, maar tot heerlijkheid van God'. Wat een troost voor zieken en hen die lijden! Zij wenen zo vaak dat zij niets doen kunnen, dat zij alleen maar onnuttig op aarde zijn. O, denk dit niet, u die ziek bent en lijdt! Zie op Lazarus. Die was niet alleen ziek, maar hij was gestorven, en tóch werd de Zoon van God in hem verheerlijkt! Al is het niet op dezelfde wijze, toch kan dit met u óók het geval zijn. Als u geduldig bent en zachtmoedig, als u niet klaagt of ontevreden bent, als u zich verblijdt in de Heer en roemt in de verdrukking, dan wordt de Naam van God en van de Heer Jezus door u verheerlijkt. De wereld zal dan moeten erkennen dat alleen een Christen zó kan lijden. In het lijden te berusten, ja zelfs te juichen in God, op het ziekbed zich te verblijden en anderen te kunnen troosten, dat is de triomf van het geloof. Bij het naderen van de dood niet alleen kalm en rustig, maar gelukkig en verblijdt te zijn, toont ons de kracht van het praktisch Christendom. Ik kan mij niets heerlijkers voorstellen. Een Christen juichend te zien sterven, in de heerlijke zekerheid naar het Paradijs van God te gaan om daar met Christus te zijn, verkwikt altijd mijn ziel. Hoe vaak mocht ik het bijwonen. Menige ongelovige is erdoor getroffen en tot nadenken gebracht. Zo wordt Gods Naam verheerlijkt.

Nog twee dingen lezen wij van Lazarus. Na zijn opwekking uit de doden zat hij met de Heer Jezus aan in het huis van Simon, de melaatse. Uit de geschiedenis in Johannes 12 blijkt dat Lazarus een bekend persoon geworden was. In het eerste vers lezen wij: 'Jezus dan kwam zes dagen vóór het pascha te Bethanië, waar Lazarus was, de gestorvene, die Jezus uit de doden opgewekt had'. In het tweede vers wordt ons meegedeeld dat Lazarus een van hen was die met de Heer Jezus aanzaten. Wat zal dat een vreugde voor Lazarus geweest zijn! *Met de Heer Jezus* aan te zitten, nadat Hij hem zó'n grote genade bewezen had en Zijn almachtige kracht zo heerlijk aan hem had geopenbaard! Ook hij had de Heer Jezus beter leren kennen. Ook hij had in de Heer Jezus iemand gevonden zoals er op aarde geen tweede bestaat. Heerlijke ogenblikken zullen het voor Lazarus geweest zijn. Hij zal alleen maar ogen gehad hebben voor zijn Bevrijder.

En dan - Lazarus werd waardig gekeurd om de smaadheid van de Heer Jezus te dragen. De Joden hadden besloten om de Heer Jezus te doden en nu beraadslaagden zij om ook Lazarus te doden (Joh. 12:10). Niets was natuurlijker dan dit. Lazarus was een levend getuigenis van de Goddelijke macht van de Heer Jezus. Iedereen die naar Bethanië ging, kon daar de geschiedenis van Lazarus' opwekking horen vertellen, en Lazarus zelf zien. Een grote schare van de Joden ging daarheen. Dit ergerde en verbitterde de overpriesters; daarom besloten zij niet alleen de Heer Jezus, maar ook Lazarus te doden (Joh. 12:10). Zo deelde Lazarus in de smaadheid van de Heer Jezus.

Om Jezus' wil te lijden is een grote eer en een heerlijk voorrecht. 'Houdt het voor enkel vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt' (Jak. 1:2). 'Want u is het uit genade geschonken, ten aanzien van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden' (Fil. 1:29). 'Maar al lijdt gij ook ter wille van de gerechtigheid, welgelukzalig zijt gij' (1 Petr. 3:14). Voor de Heer Jezus te lijden is genade, is alleen maar vreugde, is geluk voor het hart. Dit voorrecht viel Lazarus ten deel. Noch van Maria, noch van Martha lezen we iets dergelijks. De stille, vergeten, schijnbaar onbeduidende Lazarus ontving deze grote eer. Hoe mooi en treffend is dit! De Heer weet de nederigen te verhogen en de kleinen en zwakken op te heffen en te versterken.

Zo is dan ook Lazarus een persoon van betekenis voor ons geworden. Het weinige wat ons van hem wordt verteld, is belangrijk en leerrijk genoeg om ernstig te overwegen. 't Is waar - Lazarus trad niet op de voorgrond, hij nam de minste plaats in het huisgezin in, zijn naam wordt maar enkele keren genoemd, en van wat hij deed of sprak, daar staat geen woord van vermeld. Maar - hij werd door de Heer Jezus bemind, de Heer Jezus noemde hem Zijn vriend, hij werd een getuige van de opstandingsmacht van de Heer Jezus, en een deelgenoot van de Heer Jezus in het lijden en in de smaad. Naast de bedrijvige Martha en de toegewijde Maria staat de schijnbaar onbetekenende Lazarus. Zijn beeld mocht op het schilderij niet ontbreken.

De geestelijke toestand van de gelovigen is zeer verschillend. Lijken velen op Martha, bevinden slechts weinigen zich in de toestand van Maria, menigeen zal zijn beeld in Lazarus vinden. Onze God zorgt voor alles, ook in dit opzicht. Voor alle gelovigen, hoe verschillend hun geestelijke toestand ook mag zijn, gaf Hij aanwijzingen. Niemand hoeft beschroomd te staan. Niemand wordt zonder troost en bemoediging heengezonden. En wat boven alles zo heerlijk en kostbaar is voor het hart: de Heer Jezus omvat al de Zijnen met tedere liefde, en Hij leidt en zegent, vermaant en vertroost hen, naardat een ieder nodig heeft.

Moge onze God ons genade geven, om steeds Zijn stem te onderscheiden en naar Zijn woorden te luisteren! Dat Hij bovenal mag bewerken dat al onze Christelijke gezinnen mogen gelijken op het Huisgezin te Bethanië!

H.C. Voorhoeve